Nr. 12. Warszawa, dnia 18 Lutego 1919 r. Rok II.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Cena numeru pojedyńczego 1 mk. Z zaboru austrjackiego i z terenów b. okupacji austrjackiej można wpłacać za numer „Dziennika Urzędowego M. S. W." 1 kor. 75 h. „Dziennik Urzędowy" przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji. Cena za wiersz drobnego pisma jednoszpaltowego 1 mk.

Redakcja i Administracja: Pałac Brühlowski, pl. Saski Nr. 9.

TREŚĆ

I.

135.

DEKRET

w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych.

Do czasu ujednostajnienia prawa prasowego na wszystkich ziemiach Państwa Polskiego, obowiązywać będzie na obszarach, będących uprzednio pod zaborem rosyjskim, co następuje:

TYTUŁ I.

O drukach wogóle.

Art. 1.

Prasa jest wolna. Wolność prasy podlega tylko tym ograniczeniom, które są przewidziane w Kodeksie Karnym, lub określone w ustawach.

Art. 2.

Do druków, podlegających mocy niniejszych przepisów prasowych, zalicza się wszelkie przeznaczone do puszczenia w obieg książki, broszury, czasopisma, plakaty, kartki osobne, nuty, wizerunki, rysunki, plany i mapy, odbijane sposobem mechanicznym lub chemicznym.

Art. 3.

Na każdym druku, wypuszczonym w obieg, powinno być wymienione nazwisko i adres właściciela drukarni, litografji, metalografji lub wogóle zakładu, w którym rzeczony druk odbito. Zamiast nazwiska i adresu właściciela wystarcza wymienienie firmy, wciągniętej do rejestru handlowego.

Przepis niniejszy nie stosuje się do kart wyborczych, jeżeli są puszczone w obieg podług wzoru, ustalonego przez ustawę; do druków, przeznaczonych wyłącznie do użytku przemysłu i handlu lub do użytku domowego i towarzyskiego, jako to: okólniki, cenniki, bilety wizytowe i t. p., oraz do druków artystycznych (akwafort, autolitografji i t. p.), mających charakter oryginału.

Art. 4.

Jako puszczenie w obieg druku w pojęciu niniejszych przepisów prasowych uważać należy również wszelkie wystawianie lub rozkładanie druku w miejscach, które przez swą dostępność umożliwiają publiczności zaznajamianie się z nim.

Art. 5.

Pierwsze egzemplarze każdego druku w ilości, którą określi rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, natychmiast po ich odbiciu winny być przez zarządzającego drukarnią bezpłatnie dostarczone miejscowej instytucji, lub miejscowemu urzędnikowi do spraw prasowych. Z dostarczonych w ten sposób egzemplarzy dwa, przy czasopismach zaś trzy egzemplarze, zachowuje Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, pozostałe zaś egzemplarze przesyła do bibljotek publicznych, których spis Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego ogłosi.

Przepis ten nie dotyczy t. zw. druków akcydensowych, t. j. wszelkiego rodzaju formularzy, zawiadomień w sprawach rodzinnych i handlowych, zaproszeń, kart wizytowych i t. p. bez względu na sposób ich wykonania.

Art. 6.

Bez zezwolenia władzy wojskowej wzbronione jest ogłaszanie wiadomości, dotyczących ruchu wojsk i środków obrony państwowej.

Art. 7.

Drukowanie ogłoszeń o sprzedaży losów loteryjnych, promes oraz pożyczek premjowych wymaga zezwolenia Ministerstwa Skarbu, drukowanie zaś ogłoszeń, dotyczących sprzedaży lekarstw i sposobu ich użycia oraz leczenia chorób, wymaga zezwolenia Ministerstwa Zdrowia Publicznego.

Art. 8.

Wzbronione jest drukowanie ogłoszeń:

1. treści pornograficznej i wogóle przeciwnych prawu lub moralności;
2. o drukach, jeżeli w ogłoszeniu wskazano, że druk zawiera treść przeciwną prawu lub moralności, bądź dotyczy zwyrodnienia płciowego, prostytucji, lub skłonności przeciwnych naturze.

Ustęp 2-gi przepisu niniejszego nie stosuje się do wydawnictw naukowych, pedagogicznych lub bibliograficznych.

TYTUŁ II.

O czasopismach w szczególności.

Art. 9.

Jako czasopismo uważane są wszelkie druki pod tym samym nagłówkiem i z numeracją kolejną, ukazujące się w obiegu częściej, niż cztery razy do roku.

Art. 10.

Przepisy niniejsze, dla czasopism ustalone, nie rozciągają się do wydawnictw rządowych, Sejmu Polskiego, instytucji miejskich i samorządowych, towarzystw naukowych, literackich i artystycznych w sprawach, dotyczących ściśle zakresu ich działalności, do zbiorów dokumentów historycznych, wszelkiego rodzaju słowników, tudzież do komunikatów perjodycznych, przeznaczonych jedynie dla rozpowszechniania pomiędzy redakcjami, które to wydawnictwa podlegają przepisom, ustalonym dla druków wogóle.

Art. 11.

Do dodatków, stanowiących składową część czasopisma, zalicza się tylko te dodatki, które nie są oddzielnie sprzedawane ani w prenumeracie, ani w postaci oddzielnych książeczek, numerów, albo zeszytów oraz te dodatki do czasopism codziennych, które, chociaż można nabywać osobno, będą zawierały jedynie informacje o szczególnie ważnym wypadku dnia.

Wszelkie inne druki o charakterze odrębnego czasopisma, jeżeli mogą być nabywane oddzielnie w prenumeracie lub przez zakupno poszczególnych książeczek lub numerów albo zeszytów, nie mogą być uważane za dodatek do innego czasopisma, chociażby nosiły ten sam tytuł, — wskutek tego wszelkie warunki wypuszczenia w obieg, określone niniejszymi przepisami prasowymi, muszą być przestrzegane przez każde z takich dwu wydawnictw osobno.

Art. 12.

Każde czasopismo musi być podpisane przez wydawcę i redaktora. Redaktorem może być wydawca. Jeżeli czasopismo ma kilku redaktorów, z których każdy odpowiada za poszczególny dział czasopisma, każdy taki dział musi być podpisany przez odpowiedniego redaktora.

Art. 13.

Jeżeli czasopismo znajduje się w sprzedaży detalicznej, na każdym numerze czasopisma winna być wskazana cena numeru pojedyńczego.

Art. 14.

Wydawcą i redaktorem może być tylko osoba, która po ukończeniu lat dwudziestu jeden, nie utraciła praw w myśl art. 25—30 Kod. Karnego, oraz stale zamieszkująca w Państwie Polskiem. Ponadto redaktorem nie może być osoba, która na zasadzie wyroku sądowego odsiaduje areszt lub pozostaje w więzieniu śledczem; przepis ten ma moc obowiązującą przez cały czas trwania aresztu. Jeżeli wydawcą jest stowarzyszenie, spółka lub instytucja, czasopismo podpisuje upoważniona pojedyncza osoba.

Wydawcą lub redaktorem nie może być osoba, która po złożeniu deklaracji o wydawaniu czasopisma przestanie odpowiadać wymienionym warunkom.

Art. 15.

Pragnący wydawać nowe czasopismo obowiązany jest złożyć w miejscowym państwowym urzędzie administracyjnym deklarację, zawierającą wskazanie: a) miejscowości, w której czasopismo będzie wychodziło, b) tytułu wydawnictwa, jego zakresu, terminu wychodzenia i ceny prenumeracyjnej, c) imienia, nazwiska i miejsca zamieszkania wydawcy i redaktora, jeżeli wydawca nie

bierze na siebie tego obowiązku, a jeżeli redaktorów jest kilku, imienia, nazwiska i miejsca zamieszkania każdego z nich, d) drukarni, w której czasopismo będzie drukowane.

Art. 16.

Redaktor nowego czasopisma powinien złożyć deklarację, iż bierze na siebie kierowanie czasopismem w całości, lub w części i w jakiej mianowicie, oraz, że czyni zadość warunkom, wskazanym w art. 14 niniejszych przepisów prasowych.

Art. 17.

Państwowy urząd administracyjny obowiązany jest wydać bezpłatne zaświadczenie odbioru deklaracji (art. 15 i 16) z oznaczeniem daty odbioru.

Najpóźniej w ciągu siedmiu dni od dnia złożenia wymienionych deklaracji państwowy urząd administracyjny może zabronić wydawania czasopisma. W razie niewydania zakazu w terminie oznaczonym czasopismo może wychodzić. Zakaz może nastąpić: a) jeżeli w złożonych deklaracjach pomieszczone są nie wszystkie wymagane w art. 15 i 16 wskazania, b) jeżeli tytuł czasopisma uchybia przepisom prawa lub moralności, c) jeżeli istnieją przeszkody, wymienione w art. 14 niniejszych przepisów prasowych. Zakaz w terminie wskazanym powinien być udzielony na piśmie z wyszczególnieniem przyczyn odmowy. Od decyzji państwowego urzędu administracyjnego osoby zainteresowane mogą wnieść zażalenie do Ministra Spraw Wewnętrznych w ciągu dwóch tygodni od dnia wydania decyzji odmownej. Od decyzji Ministra Spraw Wewnętrznych w takim samym terminie przysługuje prawo odwołania się do Sądu Najwyższego.

Art. 18.

Jeżeli po złożeniu deklaracji (art. 15 i 16) zajdzie jaka zmiana w warunkach wydawania danego czasopisma (art. 15), o zmianie takiej należy w ciągu dni trzech złożyć odpowiednią deklarację. Również z zachowaniem tych samych terminów należy złożyć oświadczenie o ustąpieniu redaktora danego czasopisma w wypadkach, jeżeli redaktor wyjeżdża za granicę Państwa Polskiego, traci wolność osobistą lub zostanie pozbawiony praw albo ograniczony w prawach. Przy złożeniu ponownej deklaracji państwowy urząd administracyjny kieruje się zasadami, wymienionemi w art. 17 niniejszych przepisów prasowych.

Art. 19.

Osoba, uprawniona do wydawania czasopisma (art. 17), ma prawo przystąpić do puszczenia w obieg tegoż wydawnictwa w terminie rocznym od daty złożenia deklaracji (art. 15).

Czasopismo już wydawane, a nie ukazujące się z jakichbądź przyczyn w ciągu roku, uważa się za zamknięte i dla jego wznowienia potrzebne jest spełnienie warunków, wymienionych w art. 15, 16 i 17 niniejszych przepisów prasowych.

Art. 20.

Czasopismo, zamieszczające ogłoszenia, obowiązane jest przyjąć zakomunikowane mu przez władze państwowe lub komunalne obwieszczenia i na żądanie tychże władz podać je w jednym z dwu najbliższych numerów czasopisma za opłatą przyjętej należności za ogłoszenia.

Art. 21.

Czasopismo, jeżeli jest wydawnictwem codziennem, obowiązane jest w ciągu dni trzech po otrzymaniu, a w wydawnictwie, wychodzącem w odstępach dłuższych, w numerze najbliższym, a mającym wyjść po upływie dni trzech od otrzymania, zamieścić bezpłatnie, bez dokonywania zmian i uwag w tekście oraz bez umieszczenia w tym samym numerze zaprzeczeń wszelkie zakomunikowane przez urząd państwowy zaprzeczenie lub sprostowanie wiadomości, opublikowanej w tem czasopiśmie.

Nadesłane przez urzędy państwowe zaprzeczenia lub sprostowania powinny być wydrukowane takiemi samemi czcionkami i w tym samym dziale, co i wiadomość, ulegająca sprostowaniu.

Art. 22.

Jeżeli w czasopiśmie zostanie umieszczona wiadomość, dotycząca osoby prywatnej lub instytucji społecznej, handlowej albo komunalnej, wydawnictwo to nie może odmówić przyjęcia zakomunikowanego przez tę osobę lub instytucję zaprzeczenia lub sprostowania, jeżeli zaprzeczenie lub sprostowanie nie zawiera treści karalnej i jest ograniczone do wiadomości rzeczowych. Zaprzeczenie lub sprostowanie osoby prywatnej lub instytucji społecznej, handlowej lub komunalnej winno być z zachowaniem terminów, wyszczególnionych w art. 21 niniejszych przepisów prasowych, wydrukowane bezpłatnie, jeżeli zajmuje najwyżej dwa razy tyle miejsca, co zajmował artykuł, na który jest odpowiedzią. W razie większych rozmiarów zaprzeczenia lub sprostowania wydawnictwo obowiązane jest je zamieścić, może jednak pobrać opłatę przyjętej należności za umieszczenie wierszy, przewyższających normę, podlegającą bezpłatnemu umieszczeniu. Zaprzeczenie lub sprostowanie musi być podpisane przez osobę lub instytucję, wnoszącą obronę, i, w razie żądania, wydrukowane takiemi samemi czcionkami i w tym samym dziale, co i wiadomość, ulegająca sprostowaniu.

Art. 23.

W sprawach o zniesławienie, przewidzianych w ustępie 2-im art. 538 Kod. Karn., rozprawy sądowe nie podlegają ogłoszeniu, gdyby nawet toczyły się przy drzwiach otwartych. Skarżącemu służy prawo ogłoszenia swej wniesionej do sądu skargi w czasopiśmie, które dopuściło się zniesławienia. Skarga ta winna być bezpłatnie wydrukowana w czasopiśmie z zachowaniem terminów, wskazanych w art. 21 niniejszych przepisów prasowych.

Zakaz, przez artykuł niniejszy ustanowiony, nie rozciąga się do wyroku sądowego.

Art. 24.

W sprawach, toczących się przy drzwiach zamkniętych, mogą być drukowane tylko wydane przez sąd wyroki.

Art. 25.

Nie wolno wzywać publicznie za pośrednictwem czasopism do gromadzenia pieniędzy na opłatę kar pieniężnych oraz składać za pośrednictwem czasopism publicznego poświadczenia odbioru kwot, na taki cel złożonych.

TYTUŁ III.

O nakładaniu aresztu i dochodzeniu sądowem.

Art. 26.

Wszelka obraza przepisów, jak również wszelkie przestępstwa, za pomocą druku spełnione, należą do właściwości sądów.

Art. 27.

Na pojedyncze druki może być nałożony areszt z rozporządzenia instytucji lub urzędnika do spraw prasowych przy równoczesnem wytoczeniu procesu sądowego przeciw winnym, gdy w treści takich druków zawarte są oznaki przestępstwa, przewidzianego w kodeksie karnym, z wyjątkiem przestępstw, dochodzonych w drodze oskarżenia prywatnego.

Niezależnie od wypadków, przewidzianych w części pierwszej artykułu niniejszego, areszt może być zastosowany w razie uchybienia przepisom artykułów 3 i 6 niniejszych przepisów prasowych, odnośnie zaś do poszczególnych numerów czasopism, również w razie uchybienia przepisom art. 12.

Art. 28.

Rozporządzenie, nakazujące areszt druków w trybie, wskazanym w art. 27, wymaga zatwierdzenia władzy sądowej.

Jeżeli władza, która zarządziła areszt, nie uzyska w przeciągu miesiąca od nałożenia aresztu zatwierdzającej uchwały sądowej, zarządzenie aresztu traci moc obowiązującą.

Art. 29.

Decyzję o uchyleniu lub zatwierdzeniu aresztu winien sąd wydać na Sesji Gospodarczej niezwłocznie po otrzymaniu odnośnego zawiadomienia władzy administracyjnej.

W razie zatwierdzenia aresztu sąd władny jest nakazać zawieszenie czasopisma do wydania wyroku.

Atr. 30.

Niezależnie od wypadku nałożenia aresztu z mocy art. 27 sąd władny będzie zastosować areszt lub zawieszenie czasopisma i w innych wypadkach w charakterze środka prewencyjnego.

Art. 31.

Areszt polega na zabezpieczeniu przeznaczonych do rozpowszechnienia egzemplarzy druku, które opuściły prasę.

Areszt może być rozciągnięty na złożony tekst oraz na płyty i formy, służące do odbijania danego druku.

Odrębne części druku (załączniki do czasopism itp.), nie zawierające treści karalnej, należy wyłączyć z pod aresztu.

Art. 32.

W czasie trwania aresztu wzbronione jest rozpowszechnianie druków, objętych aresztem, oraz przedrukowywanie ustępów, które spowodowały nałożenie aresztu.

Art. 33.

Ministrowi Spraw Wewnętrznych przysługuje prawo zarządzenia aresztu poszczególnych druków, wydanych za granicą i w Państwie Polskiem rozpowszechnianych, o ile treść zawiera cechy przestępstwa (art. 27).

TYTUŁ IV.

O karach, wymierzanych za przekroczenie przepisów prasowych.

Art. 34.

Do Kodeksu Karnego wprowadza się następujące zmiany i uzupełnienia:

1) Ustęp 3-ci art. 293 Kod. Karn. uchyla się.

2) Po art. 294 Kod. Karn. wprowadza się art. 294a treści następującej:

„Winny zamieszczenia w deklaracji o przyjęciu na siebie obowiązku wydawcy lub redaktora czasopisma w jego całości lub w pewnej jego części świadomie fałszywych wiadomości co do warunków, od których zależy prawo być wydawcą lub redaktorem, ulegnie karze:

aresztu".

3) Po artykule 299 Kod. Karn. wprowadza się art. 299a treści następującej:

„Winni zamieszczenia ogłoszenia, którego druk jest zakazany przez ustawę lub rozporządzenie, ulegnie karze:

aresztu na czas do jednego miesiąca lub grzywny do marek polskich tysiąca".

4) Ustępy 1 i 3 art. 303 Kod. Karn. uchyla się.

5) Po art. 293 Kod. Karn. wprowadza się art. 293a treści następującej:

„Winny niezłożenia właściwej władzy w terminie przepisanym liczby egzemplarzy druku, określonej przez ustawę lub rozporządzenie, ulegnie karze, prócz zasądzenia wartości złożonych egzemplarzy, przyjmując za podstawę obliczeń cenę sprzedażną na rynku księgarskim, aresztu na czas do miesięcy trzech lub grzywny do marek polskich sześciuset".

6) Po art. 303 wprowadza się art. 303a treści następującej:

„Wydawca wydawnictwa perjodycznego, winny puszczenia w obieg nowego wydawnictwa perjodycznego bez spełnienia warunków, wymaganych przez ustawę lub rozporządzenie, ulegnie karze:

aresztu".

TYTUŁ V.

Przepisy przechodnie.

Art. 35.

Czasopisma, które wydały chociaż jeden numer w okresie półrocznym przed ogłoszeniem niniejszych prze-

pisów prasowych w Dzienniku Praw, uważane są za uprawnione do dalszego wychodzenia, jeżeli w terminie tygodniowym od daty otrzymania mocy niniejszych przepisów prasowych spełnią warunki w art. 14, 15 i 16 przewidziane.

Dan w Warszawie, dn. 7 lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa: (—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów: (—) *I. J. Paderewski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *St. Wojciechowski.*

„Dz. Pr." z dn. 8.II 1919 r. Nr. 14, poz. 186.

136.

DEKRET

w przedmiocie przepisów tymczasowych o zakładach drukarskich i składach druków.

Na obszarach b. zaboru rosyjskiego utrzymywanie zakładów drukarskich oraz składów druków podlega tymczasowym przepisom, w artykułach poniższych wyszczególnionym.

Art. 1.

Osoba, zamierzająca założyć zakład drukarski, t. j. drukarnię, litografję, metalografję, albo inny zakład dla tłoczenia liter, nut, znaków lub ilustracji, bądź zamierzająca otworzyć jakiegokolwiek rodzaju skład druków, przeznaczonych do wypuszczenia w obieg publiczny przez sprzedaż, wypożyczanie lub rozdawanie, winna zawiadomić o tem właściwy państwowy urząd administracyjny ze wskazaniem imienia i nazwiska właściciela, miejsca umieszczenia zakładu lub składu oraz imienia i nazwiska zarządzającego, jeżeli nim nie jest właściciel.

Przepis niniejszy nie dotyczy zakładów introligatorskich, które wykonywują roboty, tylko w zakres introligatorstwa wchodzące.

Art. 2.

Każdy zakład drukarski, jak również każdy skład druków, winien mieć zarządzającego. Zarządzającym może być właściciel.

Zarządzającym może być tylko osoba, która ukończyła lat 21, nie utraciła praw w myśl art. 25—30 Kod. Karn. oraz stale zamieszkuje w Państwie Polskiem.

Zarządzającym nie może być osoba, odsiadująca areszt na zasadzie wyroku sądowego lub pozostająca w areszcie śledczym; przepis ten ma moc obowiązującą przez cały czas trwania zaaresztowania.

Art. 3.

Zarządzający powinien złożyć, wskazanej w art. 1 władzy, oświadczenie, iż bierze na siebie obowiązek zawiadywania zakładem drukarskim lub składem druków.

Art. 4.

Jeżeli w terminie dwutygodniowym od dnia spełnienia warunków, przewidzianych w art. 1 i 3 dekretu niniejszego, nie nastąpi odpowiedź odmowna ze strony miejscowego państwowego urzędu administracyjnego, wolno przystąpić do otwarcia wymienionego w oświadczeniu zakładu. W razie odpowiedzi odmownej przyczyny odmowy winny być wymienione na piśmie.

Zażalenie od decyzji odmownej miejscowego państwowego urzędu administracyjnego może być wniesione do Ministra Spraw Wewnętrznych w ciągu dwu tygodni od otrzymania decyzji.

Art. 5.

Jeżeli w terminie rocznym od dnia złożenia oświadczenia miejscowemu państwowemu urzędowi administracyjnemu nie nastąpi otwarcie zgłoszonego zakładu, dla późniejszego otwarcia wymagane jest złożenie nowego oświadczenia (art. 1 i 3).

Art. 6.

W razie zmiany osoby właściciela lub zarządzającego, jak również w razie zmiany adresu zakładu drukarskiego lub składu druków należy w ciągu tygodnia złożyć odpowiednią deklarację w sposób, przepisany w art. 1, 3 i 4 dekretu.

W ten sam sposób i z zachowaniem tych samych terminów należy złożyć oświadczenie o ustąpieniu zarządzającego w wypadkach, jeżeli zarządzający wyjeżdża za granicę Państwa Polskiego, traci wolność osobistą lub zostanie pozbawiony praw, lub ograniczony w prawach.

Art. 7.

Każdy zakład drukarski winien posiadać księgę sznurową, poświadczoną przez miejscowego urzędnika do spraw prasowych. Do księgi tej wciąga się każde zamówienie, przyczem odnotować należy liczbę zamówionych egzemplarzy i format druku.

Art. 8.

Urzędnik do spraw prasowych ma prawo w każdym czasie sprawdzać zgodność zapisów w księdze sznurowej z wykonanemi lub wykonywanemi robotami. Składy druków również podlegają kontroli urzędnika do spraw prasowych.

Art. 9.

Sprzedaż druków poza sklepami księgarskiemi, t. j. na ulicach i placach przez roznoszenie bądź rozwożenie, dozwolona jest każdej osobie, nie pozbawionej praw lub nie ograniczonej w prawach, o ile uzyska zaświadczenie od właściwej państwowej władzy administracyjnej, uprawniające do wykonywania tego zawodu. Postanowienia te nie odnoszą się do sprzedaży na ulicach i placach dzienników i pism perjodycznych.

Art. 10.

Do Kodeksu Karnego wprowadza się następujące zmiany i uzupełnienia:

1. Art. 292 Kod. Karn. przyjmuje się jak następuje: **Winny urządzenia lub utrzymywania zakładu dru-**

karskiego, chociażby posiadającego jedną tylko maszynę, bez spełnienia warunków, wymaganych przez ustawę lub rozporządzenie, ulegnie karze:

aresztu na czas do miesięcy trzech lub grzywny do marek polskich sześciuset.

Jeżeli przy urządzeniu lub utrzymywaniu takiego zakładu drukarskiego przedsięwzięto środki do jego ukrycia przed nadzorem przepisanym, winny urządzenia lub utrzymywania takiego zakładu ulegnie karze:

więzienia.

Karze, wskazanej w części pierwszej artykułu niniejszego, ulegnie winny użycia prasy drukarskiej dla własnej potrzeby bez spełnienia warunków, wymaganych przez ustawę lub rozporządzenie.

II. Art. 296 przyjmuje się jak następuje:

Winny otwarcia księgarni lub czytelni, lub prowadzenia handlu drukami bez spełnienia warunków, wymaganych przez ustawę lub rozporządzenie, ulegnie karze:

grzywny do marek polskich dwustu.

III. Art. 300 otrzymuje brzmienie następujące:

Winny puszczenia w obieg wydawnictw, o którem mu wiadomo, że jest wstrzymane przez rozporządzenie prawne władzy, ulegnie karze:

więzienia na czas do miesięcy sześciu.

Tej samej karze ulegną: zarządzający zakładem drukarskim, faktor, zecer lub wogóle osoby, pracujące w takim zakładzie, winne ukrywania wydawnictwa, wstrzymanego przez rozporządzenie prawne władzy.

Art. 11.

Z chwilą ogłoszenia niniejszego dekretu ulegają uchyleniu wszystkie sprzeczne z nim ustawy i rozporządzenia.

Art. 12.

Wszelkiego rodzaju zakłady drukarskie oraz składy druków, które przed ogłoszeniem dekretu niniejszego prawnie istniały, uważane będą za legalnie istniejące, jeżeli ich właściciele lub osoby upełnomocnione w terminie dwutygodniowym od daty uzyskania mocy obowiązującej prawa niniejszego spełnią warunki, określone w art. 1 i 3 dekretu niniejszego.

Art. 13.

Prawo niniejsze nie stosuje się do zakładów drukarskich i składów druków, należących do Państwa Polskiego.

Art. 14.

Dekret niniejszy nie uchyla żadnych przepisów, dotyczących handlu, przemysłu lub podatków zarówno państwowych, jak komunalnych.

Art. 15.

Wykonanie dekretu niniejszego poleca się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Dan w Warszawie, dn. 7 lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa:

(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:

(—) *I. J. Paderewski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *St. Wojciechowski.*

„Dz. Pr." z dn. 8.II 1919 r. Nr. 14, poz. 146.

137.

DEKRET

w przedmiocie przepisów tymczasowych o widowiskach.

Na obszarach b. zaboru rosyjskiego publiczne produkowanie utworów z tekstem słownym oraz obrazów świetlnych podlega tymczasowym przepisom, w artykułach poniższych wyszczególnionym.

Art. 1.

Wszelkie utwory z tekstem słownym oraz obrazy świetlne produkowane być mogą publicznie tylko za uprzedniem zezwoleniem urzędów do spraw prasowych.

Art. 2.

Pozwolenia na otwieranie zakładów widowiskowych i rozrywkowych wydawane będą przez miejscowe państwowe urzędy administracyjne.

Art. 3.

Właściciele zakładów widowiskowych i rozrywkowych winni w terminie dwutygodniowym od chwili ogłoszenia dekretu niniejszego w „Dzienniku Praw" Państwa Polskiego złożyć w miejscowych państwowych urzędach administracyjnych pozwolenia na prowadzenie rzeczonych zakładów, udzielone im przez b. władze okupacyjne, w celu zatwierdzenia, pod rygorem art. 37 i 335 K. K.

Art. 4.

Przepisy dekretu niniejszego nie dotyczą zakładów, pozostających pod zarządem Ministerstwa Sztuki i Kultury.

Art. 5.

Wykonanie dekretu niniejszego poleca się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Dan w Warszawie, dnia 7 lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa:

(—) *J. Piłsudski.*

Prezydent Ministrów:

(—) *I. J. Paderewski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *St. Wojciechowski.*

„Dz. Pr." z dn. 8.II 1919 r. Nr. 14, poz. 177.

III.

138.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przepisów wykonawczych do dekretów z dnia 7 lutego 1919 r. o tymczasowych przepisach prasowych oraz o zakładach drukarskich i składach druków.

Art. 1.

Przez „miejscowy państwowy urząd administracyjny", oraz „instytucję do spraw prasowych" rozumieć należy aż do dalszego rozporządzenia urząd Komisarza Ludowego, dla Warszawy zaś urząd Naczelnego Inspektora Policji. Przez „urzędnika do spraw prasowych" rozumieć należy urzędnika, delegowanego przez państwowy urząd administracyjny do pełnienia dozoru nad prasą, zakładami drukarskimi i składami druków.

Art. 2.

Komisarze Ludowi, w Warszawie Naczelny Inspektor Policji, oraz wyznaczeni przez nich do pełnienia dozoru nad prasą urzędnicy winni przy wykonywaniu swych czynności kierować się obowiązującymi przepisami prasowymi, bez uprzedzeń względem kierunków politycznych czasopism i nie powodując się żadnymi względami osobistymi; nie mogą być właścicielami, wspólnikami, zarządzającymi lub pracownikami zakładów drukarskich, składów druków lub wydawnictw, podległych ich dozorowi.

Art. 3.

Komisarze Ludowi, w Warszawie Naczelny Inspektor Policji, winni w obwodach, powierzonych ich bezpośredniemu dozorowi, czuwać za pomocą organów policyjnych, aby w składach druków nie były sprzedawane, pożyczane, lub rozdawane druki o treści przestępnej, na które nałożono areszt z rozporządzenia władz właściwych, oraz aby zakłady drukarskie ściśle przestrzegały obowiązku dostarczania obowiązkowych egzemplarzy bezpłatnych.

Art. 4.

Za dostarczone, zgodnie z art. 5 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o tymczasowych przepisach prasowych, egzemplarze obowiązkowe winno być wydane pokwitowanie z oznaczeniem daty i godziny otrzymania. Odpis pokwitowania pozostaje w urzędzie.

Art. 5.

Urzędnik, delegowany przez urząd do rozpatrzenia dostarczonych druków, winien możliwie szybko i dokładnie zapoznać się z ich treścią. Czasopisma rozpatrywane są niezwłocznie. Jeżeli druk zawiera obrazę przepisów prasowych, lub oznaki przestępstwa, przewidziane w art. 27 dekretu w przedmiocie o tymczasowych przepisach prasowych, należy kierować się przepisami w tytule III powyższych przepisów wymienionymi.

Art. 6.

Zarządzenie o nałożeniu aresztu ma być niezwłocznie wykonane przez miejscową władzę policyjną, która winna natychmiast, zgodnie z art. 31 dekretu w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych, dokonać zabezpieczenia przeznaczonych do rozpowszechnienia egzemplarzy druku o treści przestępnej.

Art. 7.

Zarządzenie o nałożeniu aresztu ma być zgodnie z art. 27 dekretu w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych zakomunikowane niezwłocznie miejscowemu urzędowi prokuratorskiemu.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *S. Wojciechowski.*

Warszawa, dnia 12 lutego 1919 r.

139.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie dostarczania bezpłatnych egzemplarzy obowiązkowych druków.

Na zasadzie art. 5 dekretu w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych, w porozumieniu z Ministrem W. R. i O. P. zarządzam, co następuje:

Art. 1.

Przewidziana w art. 5 dekretu w przedmiocie tymczasowych przepisów obowiązkowa ilość egzemplarzy druku, która winna być bezpłatnie dostarczona do miejscowego państwowego urzędu administracyjnego aż do dalszego rozporządzenia, wynosi 8 egzemplarzy, przy czasopismach 9 egzemplarzy, z których dwa, przy czasopismach 3 egzemplarze, przeznacza się dla Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, jeden egzemplarz dla Bibljoteki Uniwersyteckiej w Warszawie, jeden egzemplarz dla Bibljoteki Publicznej w Warszawie, jeden dla Bibljoteki Jagiellońskiej w Krakowie, jeden dla Bibljoteki Uniwersyteckiej we Lwowie, jeden dla Bibljoteki Uni-

wersyteckiej w Lublinie, jeden dla Bibljoteki Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Poznaniu.

Art. 2.

Jeżeli dzieło ukazuje się jednocześnie w różnych wydaniach (np. z dodatkiem lub bez niego, z ilustracjami lub bez nich, drukowane większemi lub mniejszemi czcionkami i t. p.), poszczególne wydania podlegają obowiązkowi dostarczania, jako różne dzieła.

Jeżeli zaś różnica polega tylko na gatunku szaty wydawniczej (np. na dobroci papieru, na szerokości marginesu), z dostarczonej ilości winien być jeden egzemplarz najozdobniejszego wydania, który przeznacza się dla Bibljoteki Uniwersyteckiej w Warszawie.

O ile obok wydania zwyczajnego ukazują się egzemplarze luksusowe (np. na papierze czerpanym, japońskim i t. p.), egzemplarz luksusowy winien być dostarczony tylko wówczas, jeżeli ich liczba przekracza 50.

Rozmaite wydania tego samego dzieła uważane są za różne dzieła, niezależnie od tego, czy wydanie następne różni się czemkolwiek od poprzedniego, czy też nie.

Art. 3.

Wymienione w art. 1 rozporządzenia niniejszego bibljoteki same winny czuwać, by egzemplarze, nadesłane do państwowych urzędów administracyjnych, regularnie wpływały do bibljotek.

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *St. Wojciechowski.*

Warszawa, dnia 12 lutego 1919 r.

140.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przepisów wykonawczych do dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o widowiskach.

Na zasadzie art. 5 Dekretu z dnia 7 lutego 1919 roku o widowiskach wydaję następujące przepisy wykonawcze:

Art. 1.

Przez „miejscowy państwowy urząd administracyjny" rozumieć należy, aż do dalszego rozporządzenia, urząd Komisarza Ludowego, dla Warszawy zaś urząd Naczelnego Inspektora Policji. Przez „urząd do spraw prasowych" rozumieć należy dla całego b. zaboru rosyjskiego Wydział Prasowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, dla poszczególnych powiatów — urząd Komisarza Ludowego, dla Warszawy — urząd Naczelnego Inspektora Policji.

Art. 2.

Wszelkie utwory z tekstem słownym, przeznaczone do publicznej produkcji scenicznej, winny być nadsyłane w celu ich zaaprobowania do miejscowych państwowych urzędów administracyjnych, lub do Wydziału Prasowego M. S. W. w rękopisach, wyraźnie przepisanych, lub w odbitkach drukowanych, w dwuch egzemplarzach, z których jeden pozostaje w urzędzie, drugi zaś po ewentualnem dokonaniu w nim zmian, skreśleń lub niezaaprobowania do publicznego wystawienia, ulega zwrotowi. Przy utworach muzycznych z tekstem słownym obowiązywać będzie tylko złożenie tekstu słownego. Aprobowany przez urząd tekst może uledz podczas wystawienia jedynie skrótom, które nie powinny zmieniać treści utworu.

Utwory z tekstem słownym, przedstawione do aprobaty właściwego urzędu, winny być rozpatrzone jaknajprędzej.

Obrazy świetlne podlegają przepisom, w art. 4 wymienionym.

Art. 3.

Utwory z tekstem słownym, przeznaczone do publicznej produkcji scenicznej i aprobowane przez miejscowe państwowe urzędy administracyjne, mogą być wystawiane w obrębie działalności odnośnego urzędu. Zezwolenia Wydziału Prasowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych posiadają moc prawną na całym obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Art. 4.

Obrazy świetlne, przeznaczone do wystawienia publicznego, winny być nadsyłane do Wydziału Prasowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w jednym egzemplarzu wraz z dokładnym opisem treści. Wydział Prasowy po rozpatrzeniu obrazu świetlnego, w razie zaaprobowania, wystawia kartę filmową; bez karty takiej nie wolno publicznie wyświetlać żadnego obrazu. Filma ulega zwrotowi.

Przepis niniejszy nie stosuje się do obrazów świetlnych reklamowych, które podlegają ogólnym przepisom policyjnym, oraz do przezroczy latarni czarnoksięskich, używanych do objaśnienia treści odczytów i pogadanek.

Art. 5.

Obrazy świetlne, przeznaczone do publicznej produkcji i zawierające napisy niepolskie, winny mieć przed tekstem obcym tekst w języku polskim. Przepis niniejszy dotyczy tylko napisów, wyjaśniających treść obrazu.

Art. 6.

Wzbronione jest wystawianie zarówno utworów słownych, jak obrazów świetlnych:

a) treści pornograficznej i wogóle przeciwnych moralności lub prawu,

b) treści kryminalnej, jeżeli przedstawione będą środki i sposoby, użyte dla dokonania przestępstwa.

Art. 7.

Za rozpatrzenie obrazów świetlnych pobierana będzie opłata, podług następującej taksy:

a) za filmę długości do 100 mtr. — 10 mk., za każde następne 50 mtr. — 2 mk. 50 fen.;

b) za wystawienie karty filmowej — 5 mk., za potwierdzenie każdej kopji karty filmowej — 2 mk.

Filma, zawierająca pod ogólnym tytułem rozmaite obrazy, jak np. „Tydzień wojenny", „Wrażenia z podróży", uważana jest za jedną filmę. Przezrocza latarni czarnoksięskich nie podlegają opłacie.

Art. 8.

Osoby, którym lokalne urzędy administracyjne nie udzieliły pozwoleń na produkowanie utworów z tekstem słownym, mogą w terminie dwutygodniowym do dnia wydania decyzji odmownej odwołać się do Ministra Spraw Wewnętrznych.

Art. 9.

Dla otwarcia zakładu widowiskowego lub rozrywkowego, zgodnie z art. 3 dekretu z dnia 7 lutego 1919 roku o widowiskach, należy uzyskać pozwolenie w miejscowym państwowym urzędzie administracyjnym. W tym też celu należy złożyć w powyższym urzędzie podanie z wyszczególnieniem:

a) imienia i nazwiska właściciela,

b) imienia i nazwiska zarządzającego, jeżeli nim nie jest właściciel,

c) adresu zakładu,

d) rodzaju zakładu.

Art. 10.

Jeżeli w terminie rocznym od dnia uzyskania pozwolenia na otwarcie zakładu widowiskowego lub rozrywkowego nie nastąpi otwarcie zgłoszonego zakładu, dla późniejszego otwarcia wymagane jest uzyskanie nowego pozwolenia.

Art. 11.

Właściciele, lub ich zastępcy, zakładów widowiskowych lub rozrywkowych winni najpóźniej na 12 godzin przed przedstawieniem zameldować miejscowej władzy policyjnej program przedstawienia. W podaniu winno być wymienione, za jakim numerem i w jakim urzędzie były aprobowane utwory słowne lub obrazy świetlne, przeznaczone do wystawienia.

W wypadkach wyjątkowych przysługuje prawo zmiany w ostatniej chwili programu przedstawienia, nowy program jednak winien zawierać tylko aprobowane uprzednio przez właściwe urzędy utwory.

Jeżeli przedstawienie ma się odbyć nie w miejscu stałego pobytu władz policyjnych, termin zameldowania przedłuża się do 48 godzin.

§ 12.

Wystawione na pokaz publiczny obrazy świetlne, przeznaczone dla dorosłych, t. j. dla osób od lat 16, lub dla dzieci i młodzieży, t. j. dla osób do lat 16 wieku, muszą być jako takie wyraźnie obwieszczone napisami odpowiednimi przy wejściu do zakładu widowiskowego.

Na przedstawienia dla dorosłych dzieci nie mają wstępu.

§ 13.

Do teatrów „Varieté" (kabaretów), których charakter określają przy udzielaniu pozwolenia odpowiednie władze administracyjne, zabrania się uczęszczać osobom obojga płci, nie mającym 18 lat wieku.

§ 14.

Właściciele, lub ich zastępcy, zakładów widowiskowych i rozrywkowych obowiązani są ułatwiać wstęp do powyższych zakładów delegowanym przez odnośny urząd administracyjny urzędnikom, dając im bezpłatnie stałe, wyznaczone przez władze miejsce.

Delegowany urzędnik ma prawo żądać przedstawienia kart filmowych, oraz aprobowanych egzemplarzy utworów z tekstem słownym.

§ 15.

Komisarze Ludowi, w Warszawie Naczelny Inspektor Policji, winni w obwodach, powierzonych ich bezpośredniemu dozorowi, czuwać za pomocą organów policyjnych, aby w zakładach widowiskowych i rozrywkowych stosowano obowiązujące przepisy o widowiskach.

Urzędnicy, którzy pełnią dozór nad widowiskami, nie mogą być właścicielami, wspólnikami, zarządzającymi lub pracownikami zakładów widowiskowych i rozrywkowych, podległych ich dozorowi.

§ 16.

Za popełnione w zakładach widowiskowych i rozrywkowych przekroczenia przeciwko niniejszym rozporządzeniom, odpowiedzialni są właściciele, zastępcy lub zarządzający powyższych zakładów.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Wojciechowski.*

Warszawa, 12 lutego 1919 r.

IV.

141.

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych do Komisarzy Ludowych i do Naczelnego Inspektora policji w Warszawie w przedmiocie komunikowania Wydziałowemu Prasowemu M. S. W. danych, dotyczących czasopism.

Wobec ogłoszenia dekretu z dnia 7 lutego 1919 roku w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych, polecam, aby wszystkie dane, dotyczące czasopism, były niezwłocznie komunikowane Wy-

działowi Prasowemu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych według załączonego szematu.

Jednocześnie przypominam, że wszelkie deklaracje osób, pragnących wydawać nowe czasopisma, podlegają w myśl art. I i II dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie opłat od podań, oraz świadectw urzędowych opłacie następującej: 4 marki polskie od pierwszego arkusza i 2 mk. od każdego następnego arkusza.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *S. Wojciechowski.*

Warszawa, dnia 12 lutego 1919 r.

Załącznik:

---

1) Tytuł czasopisma: ....

---

2) Częstość ukazywania się: ....

---

3) Miejsce wychodzenia: ....

---

4)

Adresy:	ulica	Nr. domu i mieszk.	Nr. tel.
a) redakcji:			
b) administracji			
c) filji:			

---

5) Zakres treści: ....

---

6) Czy czasopismo będzie ilustrowane.

---

	nazwisko (a) imię	adres:
7) Wydawca:		
lub też:		
wydawca-redaktor:		

---

8) Redaktor (naczelny)
lub redaktorzy: .

---

9) Drukarnia	firma	imię i nazwisko właściciela (zarządzającego)	adres

---

10) Cena: a) prenumeraty miejsc. rocznie ....

zamiejscowej: ....

b) n-ru pojedynczego: ....

---

11) Tytuły dodatków z podaniem zakresu treści i częstości wychodzenia:

142.

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych do Komisarzy Ludowych i Naczelnego Inspektora Policji w Warszawie w przedmiocie stosunku miejscowych władz administracyjnych do prasy.

Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przepisów wykonawczych do dekretów z dnia 7 lutego 1919 r. o tymczasowych przepisach prasowych i zakładach drukarskich, oraz składach druków, obowiązany Pan jest, jako przedstawiciel lokalnej państwowej władzy administracyjnej, do ścisłego przestrzegania warunków, dotyczących dozoru nad prasą i otwierania nowych zakładów drukarskich.

Prasa jest wolna w granicach, zakreślonych przez dekret o tymczasowych przepisach prasowych. Przedstawiciele władzy administracyjnej winni kierować się w stosunku do prasy objektywizmem, nigdy zaś względami osobistymi lub politycznymi. Nałożenie aresztu na pojedyncze druki może mieć miejsce w razach wyjątkowych, wyszczególnionych w art. 27 dekretu o tymczasowych przepisach prasowych. Stosowanie aresztu w innych wypadkach uważane będzie za samowolę władzy administracyjnej, niedopuszczalną z punktu widzenia konieczności zabezpieczenia elementarnych swobód obywatelskich w państwie praworządnem.

Odpisy zarządzeń o nałożeniu aresztu na pojedyncze druki polecam natychmiast nadsyłać do Wydziału Prasowego M. S. W.

Zakaz wydawania nowych czasopism, oraz otwierania zakładów drukarskich, również może nastąpić w razach wyjątkowych, przewidzianych przez dekrety; odmowa winna być należycie umotywowana i oparta na materjale rzeczowym, wyłączającym możliwość jednostronnego rozstrzygnięcia sprawy.

O wszystkich zakładach drukarskich, zarejestrowanych po ogłoszeniu dekretów z d. 7 lutego 1919 r., polecam niezwłocznie komunikować Wydziałowi Prasowemu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Jednocześnie nadmieniam, że do zakresu obowiązków Pana, jako osoby urzędowej, powołanej do miejscowego dozoru nad prasą i zakładami drukarskimi należy również czuwanie nad zgodnością zapisów w księgach sznurowych poszczególnych zakładów drukarskich, do których wciągane są zamówienia, liczba zamówionych egzemplarzy, i format druku, z wykonanemi lub wykonywanemi robotami, oraz zapobieganie sprzedaży druków poza sklepami księgarskimi, t. j. na ulicach i placach przez osoby, pozbawione praw, lub ograniczone w prawach, albo nie posiadające odpowiedniego zaświadczenia.

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Wojciechowski.*

Warszawa, 14 lutego 1919 r.

143.

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych do Komisarzy Ludowych i Naczelnego Inspektora Policji w Warszawie w przedmiocie wydawania przez miejscowe państwowe urzędy administracyjne pozwoleń na otwieranie zakładów widowiskowych i rozrywkowych.

Zgodnie z brzmieniem art. 9 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przepisów wykonawczych do dekretu z d. 7 lutego 1919 r. o widowiskach, osoby pragnące otworzyć zakład widowiskowy lub rozrywkowy, winny uprzednio uzyskać pozwolenie w miejscowym państwowym urzędzie administracyjnym.

Oznajmiam niniejszem, że miejscowy państwowy urząd administracyjny może wydawać pozwolenia jedynie na otwieranie zakładów widowiskowych i rozrywkowych, w których nie będą wystawiane utwory z tekstem słownym lub obrazy świetlne, natomiast podania osób, zamierzających otwierać stałe zakłady widowiskowe i rozrywkowe, przeznaczone wyłącznie do publicznego produkowania utworów słownych lub obrazów kinematograficznych, należy kierować do Wydziału Prasowego M. S. W., w celu ostatecznego ich zatwierdzenia, z wyszczególnieniem danych, dotyczących zdolności prawnej osoby właściciela zakładu i zarządzającego, jeżeli nim nie jest właściciel, rodzaju zakładu, oraz swej opinji w każdym poszczególnym wypadku.

Jednocześnie nadmieniam, że nie należy kierować do Wydziału Prasowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych podań o urządzanie przedstawień, gdyż te podlegają przepisom, wymienionym w art. 11 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 lutego 1919 r., w przedmiocie przepisów do dekretu o widowiskach.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Wojciechowski.*

Warszawa, d. 14 lutego 1919 r.

144.

Okólnik Ministra Spraw Wewnętrznych do Komisarzy Ludowych i Naczelnego Inspektora Policji w Warszawie w przedmiocie przesyłania do Wydziału Prasowego M. S. W. egzemplarzy obowiązkowych druków.

Na zasadzie art. 5 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych, pierwsze egzemplarze każdego druku winny być natychmiast po ich odbiciu bezpłatnie dostarczone przez zarządzającego drukarnią miejscowemu państwowemu urzędowi administracyjnemu.

Oznajmiam niniejszym, że z liczby obowiązkowo dostarczanych egzemplarzy należy niezwłocznie kierować do Wydziału Prasowego M. S. W. po jednym egzemplarzu każdego druku i po dwa egzemplarze czasopism, pozostałe zaś egzemplarze, przeznaczone dla Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, winny być nadsyłane do Wydziału Prasowego M. S. W. natychmiast po ich rozpatrzeniu.

Jednocześnie zarządzi Pan, aby przy dostarczaniu egzemplarzy obowiązkowych była podawana przez drukarnie liczba tłoczonych egzemplarzy każdego druku. Wiadomości powyższe, dotyczące statystyki wypuszczanych w obieg publiczny druków, winny być natychmiast komunikowane Wydziałowi Prasowemu M. S. W.

W razie ukazania się w obiegu publicznym druków, nie nadesłanych, w myśl art. 5 dekretu, do miejscowych państwowych urzędów administracyjnych, przy pogwałceniu przepisów prasowych, należy w miarę możności kierować po jednym egzemplarzu takiego druku do Wydziału Prasowego M. S. W.

Warszawa, dn. 15 lutego 1919 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) S. Wojciechowski.

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodowa Nr. 20. Nr. 4012. 18/II 18.